

23. neděle v mezidobí rok C (2025)

1. čtení – Mdr 9,13-19

Kdo může poznat Boží úmysly?

Čtení z knihy Moudrosti.

Kdo z lidí může poznat Boží úmysly, kdo pochopí, co chce Pán? Myšlenky smrtelníků jsou totiž nejisté a naše záměry vratké. Vždyť porušitelné tělo duši zatěžuje a pozemský příbytek utlačuje mysl plnou starostí. S námahou luštíme smysl pozemských věcí, nesnadno nalézáme to, co je nejvšednější. Kdo může vyzkoumat to, co je v nebi? Kdo poznal tvou vůli, když jsi mu nedal moudrost a z výšin neposlal svého svatého ducha? A tak se upravilo chování těch, kdo jsou na zemi, lidé se naučili, co je ti milé, a moudrostí se zachránili.

Mezizpěv – Žl 90,3-4.5-6.12-13.14+17

Pane, tys nám býval útočištěm od pokolení do pokolení!

Rozkazem vracíš, Bože, člověka v prach
a pravíš: „Vrat’te se, smrtelníci!“
Nebot’ tisíc let je v tvých očích
jako včerejší den, který minul,
a jako noční hlídka.

Uchvacuješ je, jsou jako ranní sen,
podobají se pučící trávě:
Zrána kvete a bují,
večer je skosena a vadne.

Nauč nás počítat naše dny,
at’ dojdeme k moudrosti srdce.
Obrat’ se, Hospodine, jak dlouho ještě budeš čekat?
Slituj se nad svými služebníky!

Nasyt’ nás brzy svou slitovností,
at’ já sáme a radujeme se po celý život!
At’ je nad námi dobrativost Pána, našeho Boha,
dej zdar práci našich rukou,
dej zdar práci našich rukou!

2. čtení – Flm 9b-10.12-17

Přijmi ho nazpátek, ne už jako otroka, ale jako drahého bratra.

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Filemonovi.

(Mluví to) Pavel, starec, a nyní vězeň pro Krista Ježíše. Prosím tě za svého syna, kterému jsem dal život (tady) v žaláři, Onezima. Posílám ti ho nazpátek, (přijmi ho,) jako by to bylo moje vlastní srdce. Nejraději bych si ho nechal u sebe, aby mi sloužil místo tebe (tady) ve vězení, (které snáším pro hlásání) evangelia. Ale nechtěl jsem nic udělat bez tvého souhlasu, aby tvůj dobrý skutek nevypadal jako vynucený, nýbrž byl dobrovolný. Vždyť snad proto ti byl vzat na čas, abys ho dostal nazpátek navždycky, ne už jako otroka, ale jako něco více než otroka: jako drahého bratra. Když i mně je (tolik milý), jak teprve tobě, jako člověk i jako křesťan. Jsi-li tedy (přesvědčen), že já a ty patříme k sobě, přijmi ho, jako bych to byl já sám.

Zpěv před evangeliem – Žl 119,135

Aleluja. Jasnou tvář ukaž svému služebníku a nauč mě svým příkazům! Aleluja.

Evangelium – Lk 14,25-33

Kdo se nezrekne všeho, co má, nemůže být mým učedníkem.

Slova svatého evangelia podle Lukáše.

Ježíše cestou doprovázely velké zástupy. Obrátil se k nim a řekl: „Když někdo přichází ke mně a neklade svého otce, svou matku, ženu, děti, bratry a sestry – ano i sám sebe – až na druhé místo, nemůže být mým učedníkem. Kdo nenese svůj kříž a nejde za mnou, nemůže být mým učedníkem. Když někdo z vás chce stavět věž, nesedne si napřed a nespocítá náklady, jestli má dost na dokončení stavby? Kdyby totiž položil základy a nestačil ji dokončit, vysmáli by se mu všichni, kdo by to viděli, a říkali by: ‘Tenhle člověk se pustil do stavby, ale nemohl ji dokončit.’ Nebo když má některý král vytáhnout proti jinému králi, aby s ním vedl válku, nesedne si napřed a neuvažuje, jestli se může s deseti tisíci (vojáků) utkat s tím, kdo proti němu táhne s dvaceti tisíci? Jestliže na to nestačí, vyšle posly, dokud je ten druhý (král) ještě daleko, a žádá o podmínky míru. Tak ani žádný z vás, kdo se nezrekne všeho, co má, nemůže být mým učedníkem.“

Homilie

Bratři a sestry, dovolte mi začít příběhem.

Kdysi dávno dva mniši putovali do svého kláštera. Když dorazili k řece, viděli, že zde vede brod. Voda byla sice mělčí, ale proud silný a dno plné kamenů. Na břehu stála také mladá dívka. Bála se vkročit do řeky.

Jeden z mnichů, když viděl její strach, vzal ji do náručí a přenesl na druhý břeh.

Je dobré dodat, že ta dívka byla krásná a její šat velmi tenký.

Druhý mnich přešel sám. Poté šli dál společně a dívka se vydala svou cestou. Ale mezi mnichy zavládlo ticho a napětí. Šli mlčky, až to jeden z nich nevydržel. Otočil se ke svému bratru a vyčetl mu:

„Jak jsi to mohl udělat? Jsme mniši, máme pravidla. Jak ses jí mohl dotknout?“

Druhý se zastavil, udiveně se na něj podíval a řekl:

„Bratře, já jsem tu ženu nechal na břehu řeky. Ale ty ji neseš pořád s sebou.“

Tento příběh, který pochází z knihy Anthonyho de Mella, je jednoduchý a přesto velmi hluboký. A krásně se pojí s dnešním evangeliem, kde Ježíš říká:

„Nikdo z vás, kdo se nezřekne všeho, co má, nemůže být mým učedníkem.“ (Lk 14,33)

Kristus nás volá k tomu, abychom se uměli zříci všeho, co nás poutá. Abyste mohli být jeho učedníky, musíme být svobodní. Ale co znamená „zříci se“?

V češtině se při loučení říká bud' „na shledanou“, nebo „sbohem“. „Na shledanou“ znamená, že se sice rozcházíme, ale počítáme s tím, že se znovu setkáme. „Sbohem“ znamená definitivní konec, přestřížení vazby.

A právě to je smysl slov, která Ježíš používá. Říci všemu, co nás svazuje, nejen „na shledanou“, ale opravdu „sbohem“.

První mnich přenesl dívku přes řeku, ale pak se s ní rozloučil. Druhý mnich ji nikdy fyzicky nedržel v náručí, ale v mysli ji nesl celou cestu. Nerozloučil se, neřekl „sbohem“.

A tady je jádro poselství i pro nás. Naše láska a věrnost Bohu mají být větší než připoutanost k čemužkoliv jinému.

Platí to zejména o hříchu. Všichni hřešíme, v tom jsme si rovni. Rozdíl je v tom, jak se s hříchem loučíme. Při zpovědi jedni řeknou hříchu „sbohem“. Jiní řeknou jen „na shledanou“. Ti první činí opravdové pokání.

Láhví alkoholu, nevěře, nenávisti nebo pýše nemůžeme říct „na shledanou“. Protože tím říkáme, že se k nim jednou vrátíme. Je třeba říct „sbohem“ – nechci vás už nikdy vidět.

A právě to je náš největší problém: připoutanost k hříchu. Kolikrát se vyznáme, kolikrát litujeme – ale ve skutečnosti si necháváme zadní vrátka. Je to, jako bychom hříchu šeptali: „Ted' jdu ke zpovědi, ale brzy se vrátím.“

A opravdu se vracíme. A s tím přichází otroctví – koule u nohou, okovy na rukou, těžká břemena na ramenou.

A přitom nás Písmo vybízí:

„Odložme všechnu zátěž i hřích, který nás tak snadno svazuje, a vytrvale běžme v závodě, který je nám určen.“ (Žid 12,1)

Bratři a sestry, zaměňme těžká pouta hříchu za Kristův kříž. Řekněme hříchu rozhodné „sbohem“. A běžme svobodní, s čistým srdcem, vstříč Kristu, který nás volá. Amen.